

Sygn. akt III Ca 342/16, III Cz 312/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Krystyna Wiśniewska-Drobny

Sędzia SO Marcin Rak

Sędzia SR del. Joanna Łukasińska-Kanty (spr.)

Protokolant Monika Piasecka

po rozpoznaniu w dniu 16 listopada 2016 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa S. K.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w S. (jako następcy prawnemu (...) Spółki Akcyjnej w S.)

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej

z dnia 18 listopada 2015 r., sygn. akt I C 149/14

oraz zażalenia pozwanego

na rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 3 i 4

wyroku Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej

z dnia 18 listopada 2015 r., sygn. akt I C 149/14

- 1. prostuje w zaskarżonym wyroku oznaczenie pozwanego poprzez wskazanie, że jest nim (...) Spółka Akcyjna w S. jako następca prawny (...) Spółki Akcyjnej w S.;**
- 2. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1 o tyle tylko, że odsetki od kwoty 2000 zł zasądza od dnia 19 stycznia 2012r.;**
- 3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego;**
- 4. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej kwotę 46 zł (czterdzieści sześć złotych) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych, od uiszczenia których powód był zwolniony;**
- 5. oddala zażalenie;**

6. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 300 zł (trzysta złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

SSR (del.) Joanna Łukasińska – Kanty SSO Krystyna Wiśniewska-Drobny SSO Marcin Rak

Sygn. akt III Ca 342/16, III Cz 312/16

UZASADNIENIE

Powód S. K. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w S. kwoty 10 000 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 19 stycznia 2012 r. do dnia zapłaty oraz kwoty 180 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 100 zł od dnia 1 kwietnia 2012 r. do dnia zapłaty i od kwoty 80 zł od dnia 9 października 2012 r. do dnia zapłaty, a także zasądzenia zwrotu kosztów procesu, w szczególności kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 4 800 zł.

W uzasadnieniu podał, że uczestniczył w kolizji drogowej, której sprawca objęty był ochroną ubezpieczeniową udzieloną przez pozwanego. W wyniku zdarzenia powód doznał licznych obrażeń ciała, a to urazu głowy, skręcenia kręgosłupa szyjnego oraz pourazowego uszkodzenia nerwu strzałkowego kończyny dolnej lewej z zaburzeniami przewodnictwa. Na skutek wypadku, w związku z długotrwałą absencją chorobową powoda, pracodawca rozwiązał z nim umowę o pracę. Pozwany wypłacił powodowi zadośćuczynienie w kwocie 2 000 zł, które zostało przez pod uznane za rażąco zaniżone.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania.

W uzasadnieniu wskazał, że bezsporna jest jego odpowiedzialność za szkodę spowodowaną zdarzeniem komunikacyjnym z udziałem powoda. Wskazał, że kwota 2 000 zł rekompensuje w pełni doznaną przez powoda krzywdę. Zdaniem pozwanego zgłaszane po wypadku dolegliwości kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego i niewielkie opadanie stopy lewej nie pozostają w związku z wypadkiem komunikacyjnym. Wskazał, że bezpośrednio po wypadku nie rozpoznano u powoda urazu tych okolic ciała, zaś wykonane badanie TK nie ujawniło zmian, które mogłyby wywołać objawy uszkodzenia nerwu strzałkowego lewego. Pozwany wskazał nadto, że ubezpieczony ma prawo do świadczeń zdrowotnych mających na celu zachowanie zdrowia, których koszt refundowany jest przez NFZ, przez co roszczenie o zwrot kosztów leczenia jest niezasadne.

Sąd Rejonowy w Rudzie Śląskiej wyrokiem z dnia 18 listopada 2015r. :

1. zasądził od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w S. na rzecz powoda S. K. kwotę 2.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 18 listopada 2015 roku do dnia zapłaty;
2. oddalił powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 730,20 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w sprawie;
4. zasądził od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej kwotę 272 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Podstawą wyrokowania były następujące okoliczności faktyczne:

W dniu 25 sierpnia 2011 r. na ulicy (...) w R. doszło do kolizji drogowej, w której uczestniczył powód poruszający się na skuterze. Samochód sprawcy wypadku w chwili zdarzenia objęty był ochroną ubezpieczeniową udzieloną przez pozwanego. W związku z wypadkiem u powoda stwierdzono stłuczenie głowy, naciągnięcie kręgosłupa szyjnego oraz stłuczenie klatki piersiowej i powód otrzymał 3 dni zwolnienia lekarskiego. Dalsza absencja powoda w pracy nie

była związana ze skutkami kolizji drogowej z udziałem powoda. Wobec zasygnalizowania na wizycie lekarskiej w dniu 5 września 2011 r. wystąpienia dolegliwości bólowych lewej strony tułowia, zwłaszcza przy skrętach tułowia podczas podnoszenia w pracy, powód otrzymał kolejne zwolnienie z pracy i skierowanie do chirurga. Ostatecznie po przeprowadzeniu badań w październiku 2011 roku lekarz neurolog rozpoznał u powoda niedowład lewego nerwu strzałkowego. Na dolegliwość tą jednakże powód chorował już przed wypadkiem, a bezpośrednio po wypadku nie skarżył się na dolegliwości lewej stopy, nie zgłaszał jej ponownego opadania. Dolegliwości te zaczął zgłaszać faktycznie ponownie po zdarzeniu w zakładzie pracy w dniu 5 września 2015 roku. Stwierdzone u powoda uszkodzenie lewego nerwu strzałkowego istniejące już przed zderzeniem z dnia 25 sierpnia 2011r., nie było zatem, skutkiem wypadku komunikacyjnego objętego sporem. Odniesione przez powoda w wyniku przedmiotowego zdarzenia urazy głowy, kręgosłupa szyjnego oraz klatki piersiowej nie pozostawiły trwałych następstw skutkujących uszczerbkiem na jego zdrowiu. Dolegliwości bólowe głowy, kręgosłupa szyjnego i klatki piersiowej u powoda na pewno utrzymywały się przez okres około 2 tygodni i wymagały leczenia przeciwbólowego i przeciwzapalnego. Rokowania na przyszłość pozostają pomyślne. W związku z dolegliwościami, powypadkowymi powód nie wymagał pomocy osób trzecich i wypadek ten nie spowodował żadnych ograniczeń aktywności życiowej powoda.

Dnia 27 grudnia 2011 r. powód za wizytę lekarską w Niepublicznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej im. Św. P. w C. zapłacił 100 zł. Z kolei dnia 5 lipca 2012 r. Fundacja Unia (...) w R. wystawiła powodowi fakturę VAT (...) na kwotę 80 zł za zabiegi rehabilitacyjne.

Pismem z dnia 12 grudnia 2011 r. pełnomocnik powoda zgłosił pozwanemu szkodę powstałą w związku ze zdarzeniem drogowym z dnia 25 sierpnia 2011 r. Zwrócił się również o przyznanie pozwanemu kwoty 30 000 zł z tytułu zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. W odpowiedzi pozwany pismem z dnia 5 stycznia 2012 r. poinformował, że przyznał powodowi kwotę 2 000 zł z tytułu zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Pismem z dnia 23 lutego 2012 r. pełnomocnik powoda zwrócił się do pozwanego o przyznanie pozwanemu zadośćuczynienia w kwocie 28 000 zł oraz kwoty 100 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia. Pozwany odmówił zapłaty dodatkowych kwot na rzecz powoda, a pismem z dnia 31 sierpnia 2012 r. pełnomocnik powoda dodatkowo zwrócił się o zapłatę kwoty 80 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia. Pozwany podtrzymał jednak swoje stanowisko.

Sąd pierwszej instancji przyjmując art. 445§1 k.c. w zw. z art. 805 § 1 k.c. i art. 822 § 1 k.c. i art. 34 i 36 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych za podstawę odpowiedzialności pozwanego w sprawie uznał, że wysokość przyznanego pierwotnie powodowi zadośćuczynienia w kwocie 2 000 zł była zaniżona. Jednocześnie krytycznie oceniając żądanie powoda uznał, że kwota 10.000 zł była z kolei zdecydowanie zbyt wysoka i nieadekwatna do krzywdy powoda.

Sąd wykluczył związek przyczynowy pomiędzy wskazanymi przez powoda dolegliwościami nerwu strzałkowego lewej stopy, a wypadkiem z dnia 25 sierpnia 2011 roku i nie brał ich pod uwagę w niniejszej sprawie. Przyjmując, że wypadek skutkował trzydniową nieobecnością w pracy, jak również że nie spowodował on obrażeń rodzających trwałe

uszczerbek na zdrowiu, przy przyjęciu, że dolegliwości bólowe u powoda utrzymywały się około 2 tygodni, Sąd uznał, że zadośćuczynienie w łącznej kwocie 4000 zł będzie adekwatne do rozmiaru cierpień powoda.

Jako podstawę orzeczenia o odsetkach Sąd podał art. 481 k.c. W ocenie Sądu I instancji zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę stało się wymagalne dopiero z dniem wyrokowania.

Odnosząc się do żądania powoda zapłaty kwoty 180 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia, Sąd uznał je za niewykazane, a tym samym nieuzasadnione.

Jako podstawę orzeczenia o kosztach postępowania Sąd wskazał art. 100 k.p.c. Orzeczenie o zwrocie nieuiszczonych kosztów sądowych tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa oparto na podstawie art. 83 ust. 2 u.k.s.c. w zw. z 113 ust. 1 u.k.s.c.

Od powyższego orzeczenia apelację wniósł powód. Zaskarżając wyrok Sądu Rejonowego w Rybniku w części, co do pkt. 2 w zakresie oddalającym powództwo co do odsetek ustawowych od kwoty 2.000 zł od dnia 19 stycznia 2012r. do dnia 18 listopada 2015r. zarzucił mu naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 481§1 k.c. oraz art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w zw. z art. 817§1 k.c. i art. 455 k.c. poprzez ich nieprawidłową wykładnię wykluczającą przyjęcie wymagalności obowiązku zaspokojenia roszczenia o zadośćuczynienie z chwilą wezwania dłużnika do zaspokojenia i możliwości zasądzenia odsetek od dnia następnego po upływie 30 dni od dnia wezwania zakładu ubezpieczeń do zapłaty.

Wskazując na powyższe powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 1 i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 2.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 19 stycznia 2012r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Równocześnie pozwany złożył zażalenie na postanowienie o kosztach postępowania zawarte w pkt. 3 i 4 wyroku. Zarzucając naruszenie przepisów postępowania w tym zakresie, a to art. 100 k.p.c. oraz art. 83 ust. 2 u.k.s.c. w zw. z art. 113 ust. 1 u.k.s.c. w zw. z art. 100 k.p.c. polegającego na nieprawidłowym stosunkowym rozdzieleniu kosztów procesu między stronami oraz nieuiszczonych kosztów sądowych bez rozważenia wysokości uwzględnionego żądania pozwany wniósł o:

- zmianę pkt 3 zaskarżonego orzeczenia poprzez zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego tytułem kosztów postępowania sądowego kwoty 1.300,17 zł;
- zmianę pkt 4 zaskarżonego orzeczenia poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej, w miejsce kwoty 272,00 zł, kwoty 100,02 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych, a także
- zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania zażaleniowego.

W odpowiedzi na zażalenie powód wniósł o jego oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sąd odwoławczy w pełni podziela dokonane przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne, uzupełniając ustalając w oparciu o przedłożone do akt postępowania postanowienie z dnia 31 października 2014r. Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku Wydział VIII Gospodarczy Krajowego Rejestru (...) sygn. GD VIII NS-REJ.KRS/(...) w przedmiocie zmiany danych w Krajowym Rejestrze Sądowym, oraz postanowienie tegoż sądu z dnia 11 marca 2015r. sygn. GD VIII NS-REJ.KRS/(...) w przedmiocie wykreślenia podmiotu z Krajowego Rejestru Sądowego, że poprzez przejście w drodze przeniesienia całego majątku (...) S.A. (jako spółki przejmowanej) na (...) S.A. (jako spółkę przejmującą) nastąpiło połączenie obu tych podmiotów pod firmą (...) S.A., zaś (...) S.A. zostało wykreślone na skutek tego połączenia z Krajowego Rejestru Sądowego.

Sąd Okręgowy rozpoznając apelację miał na uwadze, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego zarysowała się rozbieżność, gdy idzie o wymagalność roszczenia o zadośćuczynienie. Według niektórych orzeczeń, zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę jest wymagalne dopiero z dniem wyrokowania. Zobowiązany zatem dopiero od tego dnia pozostaje w opóźnieniu w zapłacie zasądzonego zadośćuczynienia i tym samym dopiero od tego dnia należą się od niego odsetki za opóźnienie.

W innej linii orzeczniczej, podzielanej również przez Sąd odwoławczy, przyjmuje się natomiast, że zadośćuczynienie zobowiązany ma zapłacić z zastrzeżeniem wyjątków – np. art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia z dnia 22 maja 2003 r.

o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych – niezwłocznie po wezwaniu przez uprawnionego (art. 455 in fine k.c.), w związku z czym odsetki za opóźnienie w zapłacie zadośćuczynienia powinny być zasądzone od dnia, w którym zobowiązany ma zadośćuczynienie zapłacić. Odsetki według stopy ustawowej, należą się zgodnie z art. 481 k.c. za samo opóźnienie w spełnieniu świadczenia, choćby wierzyciel nie poniósł żadnej szkody i choćby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności. Stanowią one zatem opartą na uproszczonych zasadach rekompensatę typowego uszczerbku majątkowego doznanego przez wierzyciela wskutek pozbawienia go możliwości czerpania korzyści z należnego mu świadczenia pieniężnego. Jeżeli zatem zobowiązany nie płaci zadośćuczynienia w terminie (w przypadku ubezpieczycieli obowiązuje ich termin wynikający z art. 14 ust. 1 i 2 wskazanej wyżej ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych (...), zgodnie z którym zakład ubezpieczeń ma 30 dni licząc od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie) uprawniony nie ma niewątpliwie możliwości czerpania korzyści z zadośćuczynienia, jakie mu się należy w terminie. Wyjątkiem w tym względzie pozostaje okoliczność zależności ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. Zaznaczyć przyjdzie, że drugie ze stanowisk nie jest podważone poprzez pozostawienie przez ustawę zasądzenia zadośćuczynienia i określenia jego wysokości w pewnym zakresie uznaniu sądu. Przewidziana art. 445§1 k.c. możliwość przyznania przez sąd odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia za krzywdę nie zakłada dowolności ocen sądu, a jest jedynie konsekwencją niewymiernego w pełni charakteru okoliczności decydujących o doznaniu krzywdy i jej rozmiarze. Podkreśla się na potwierdzenie powyższego, iż wyrok zasądający zadośćuczynienie nie ma charakteru konstytutywnego, a jedynie deklaratoryjny (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z

dnia 18 maja 2016r. sygn. I ACa 1224/15 LEX 2076770, oraz z dnia 14 lipca 2016 sygn. I ACa 1221/15 LEX 2096174)

Sąd Okręgowy w oparciu o dokonane ustalenia uznał, iż w dacie wezwania ubezpieczyciela do wypłaty należnego zadośćuczynienia były już znane konsekwencje wypadku jakiemu uległ powód. Pozwana uzyskując stanowisko powoda w dniu 19 grudnia 2011r. jako profesjonalista winna była przeprowadzić (i przeprowadziła) we własnym zakresie w podanym terminie postępowanie pozwalające na ustalenie rozmiaru krzywdy powoda i wypłaty adekwatnego zadośćuczynienia. Tym samym, w świetle dokonanych rozważań, w pełni zasadnym jest przyjęcie odmiennie od Sądu I instancji, że pozwany popadł w opóźnienie z zapłatą części zadośćuczynienia z dniem 19 stycznia 2012r., a więc po upływie 30-dniowego terminu od daty otrzymania zawiadomienia o szkodzie do czego doszło w dniu 19 grudnia 2011 roku gdyż w tym dniu przyjmując 7 dniowy termin na doręczenie korespondencji pozwana otrzymała zawiadomienie o szkodzie zawierające, co należy podkreślić, żądanie przyznania powodowi konkretnej kwoty tytułem zadośćuczynienia przewyższającej kwotę dochodzona w niniejszym postępowaniu.

Jeszcze raz podkreślenia wymaga, że zasądzenie odsetek za opóźnienie od daty wyrokowania w rozpoznawanej sprawie byłoby uzasadnione jedynie w sytuacji, gdyby dopiero w toku procesu ujawniła się (powstała) nowa szkoda, nieznaną w postępowaniu likwidacyjnym prowadzonym przez zakład ubezpieczeń. Taka zaś sytuacja, jak wyżej wskazano nie miała miejsca w niniejszym procesie, zasądzenie dodatkowej do przyznanej przez ubezpieczyciela kwoty zadośćuczynienia wynikało bowiem wyłącznie z odmiennej niż on oceny okoliczności uzasadniających wysokość krzywdy powoda.

Powyższe rozważania uzasadniały uwzględnienie apelacji powoda. Przy czym ustalenia względem przekształcenia na skutek przejścia pozwanej rodzily konieczność sprostowania oznaczenia pozwanego poprzez wskazanie, że jest nim (...) Spółka Akcyjna w S. jako następcą prawnym (...) Spółki Akcyjnej w S.. Uwzględnienie apelacji przełożyło się zaś na zmianę zaskarżonego wyroku przez zasądzenie ustawowych odsetek od zadośćuczynienia od kwoty 2.000 zł od 19 stycznia 2012r. Zmiana wyroku w zaskarżonej części nastąpiła na podstawie art. 386§1 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego postanowiono w oparciu o art. 98§1 i §3 k.p.c. w zw. z art. 108§1 k.p.c. Ponadto w oparciu o art. 113 ust. 1 ustawy dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych postanowiono o pobraniu od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej opłatę od apelacji od uiszczenia której powód był zwolniony.

W odniesieniu do zażalenia Sąd Okręgowy zważył, że nie zasługuje ono na uwzględnienie, ponieważ zaskarżone postanowienie odpowiada prawu. Wskazanie przez Sąd I instancji jako podstawy prawnej rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów postępowania wyłącznie regulacji art. 100 k.p.c. było nieprecyzyjne. W rzeczywistości bowiem przepis ten przewiduje nie tylko możliwość wzajemnego zniesienia lub stosunkowego rozdzielenia kosztów w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań, ale w zakresie uregulowanym w zdaniu 2 przewiduje możliwość włożenia na jedną ze stron obowiązku zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. W rozpoznawanej sprawie rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania przed Sądem I instancji wskazuje, że w rzeczywistości podstawą prawną rozstrzygnięcia stanowiło zd. 2 cytowanego przepisu. Rozstrzygnięcie takie było uzasadnione w okolicznościach sprawy, w których roszczenie powoda zostało uwzględnione, jednak określenie należnej powodowi sumy zależało od oceny sądu.

Wzajemne zniesienie kosztów procesu między stronami o co postuluje skarżąca jest słuszne wówczas, gdy obie strony są w takim samym lub zbliżonym stopniu przegrywającym i wygrywającym, czego ocena nie zależy tylko od kalkulacji kwot, jakich poszczególne strony dochodziły, lecz również rodzaju podniesionych przez nie zarzutów i ich ważkości dla podstaw zaskarżonego wyroku.

Tymczasem, jak podnosi się w orzecznictwie, tylko żądanie zadośćuczynienia w kwocie rażąco wygórowanej w stosunku do kwot przyznanych, w podobnych przypadkach w orzecznictwie sądowym, jako przekraczające przysługującej sądowi granicy oceny stosownego zadośćuczynienia (art. 445 § 1 k.c.), wyłącza przewidzianą w art. 100 k.p.c. możliwość włożenia na pozwanego obowiązku zwrotu wszystkich z tym związanych kosztów. (tak min. Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 8 lutego 2013 I ACa 822/13).

Zastosowanie art. 100 zd. 2 k.p.c. w zakresie dotyczącym rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów postępowania uzasadniało z uwagi na treść art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2016.623 j.t.) kwestionowane przez pozwaną rozstrzygnięcie o kosztach sądowych. Ponieważ, jak stanowi cytowany przepis kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu, wskazać należy, że kryteria rozliczenia obu rodzajów kosztów muszą być wspólne. Stąd też obciążenie strony pozwanej wszystkimi kosztami postępowania uzasadniało kwestionowane przez pozwaną orzeczenie o nieuiszczonych kosztach sądowych.

Z powyższych względów zażalenie pozwanej jako nieuzasadnione na podstawie art. 385 k.p.c. stosowanego przez art. 397 §2 k.p.c. oddalono.

SSR del. Joanna Łukasińska-Kanty SSO Krystyna Wiśniewska-Drobny SSO Marcin Rak

--	--